

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. София, 03.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7680** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Производството е образувано по жалба на Д. М., гражданин на М., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място], [улица], КПМЗ, РПЦ на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, срещу Решение № 4583 от 27.05.2022 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно- постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения се излагат в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява. Назначеният от съда процесуален представител поддържа жалбата.

Ответникът – Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна, а решението да бъде потвърдено,

като правилно и законосъобразно. Представя справка за актуалната ситуация в М..

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител излага становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба молба за закрила вх. № РД 09-2045 от 02.11.2021 г. на РПЦ - С. от Д. М., [дата на раждане] в [населено място], М., гражданин на М., семейно положение - неженен, религиозна принадлежност: мюсюлманин, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на молителя са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т.3 от ЗУБ.

Със свое писмо /л.20/ ДАНС е изразила становище, че не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол /л.17/ От последния се установява, че чужденецът е напуснал легално М. през 2021 г. със самолет за Турция. Твърди, че от там направил опит да влезе на територията на Република България с фалшив френски документ за пребиваване, но бил задържан от българските гранични власти в края на 2021 г.

Видно от протокола от проведеното интервю, чуждият гражданин мотивира молбата си за закрила с етнически проблеми. Заявява, че групировката „С.“ отвличала, държала в робство и убивала хора от неговото племе/пулар/. Също така посочва, че въпросната групировка убила баща му, когато той бил много малък. Пояснява, че когато децата на убити родители поискали справедливост от „С.“, те били хвърляни в затвора. Разказва, че той лично през 2019 г. бил изпратен в затвора, защото също поискал справедливост за баща си. Според твърденията му стерайшината на неговото племе успял да го освободи от затвора след около два месеца. Търсецията закрила посочва, че управлението на М. било диктаторско и „С.“ държали цялата власт в страната. Заявява, че причината за убийството на баща му била, че той участвал в демонстрация против управлението на правителството на М.. Посочва, че взел решение да напусне страната си на произход, защото в противен случай щял да бъде вкаран в затвора и убит. Твърди, че не е съден, или осъждан, и не е бил член на политическа партия или организация.

Административният орган, след анализ на изложените от молителя факти и извършената проверка е приел за недостоверна бежанска история.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението актуална информация от сайта на Министерство на външните работи на Република България относно актуалната обстановка в М..

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Н. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, не са установени доказателства спрямо заявителя да е осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне М. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в М., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателя на

агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към партия, или поради политическо убеждение.

Съдът споделя изводите на административния орган, че представената бежанска история е непоследователна и недостоверна и поради това не следва да се кредитира. Не потвърждава твърдението на молителя, че е бил изпратен в затвора от групировката „С.“, която била част от властта.

Видно от приложената по преписката справка вх.№ МД-119/25.02.2022 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС, както и от представената такава в хода на съдебното производство/ л.63/ , в информационните архиви до които международната дирекция има достъп, не е открита информация за въпросната групировка. Освен това търсещият закрила не е подкрепил с нито едно доказателство твърденията си за предполагаемото убийството на баща му , не сочи и никакви конкретни данни кога точно се е случило. Липсват такива и относно твърдения престой на молителя в затвора и причините за това. Правилно в тази връзка са съобразени и обстоятелствата, че чужденецът се е сдобил с фалшив френски документ за самоличност, с когото е направил несполучлив опит да премине българската граница, както и че същият е срещнал затруднения да си намери работа като водопроводчик в страната по произход.

При тези обстоятелства, съдът споделя изводите на административния орган, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо него не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй

като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в М., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

Според данните от тази справка е видно че през последните години няма съобщения за произволни или незаконни убийства, извършвани от страна на правителството или на негови агенти, както няма съобщения и за изчезвания, извършвани пряко от или от името на държавни органи, както за политически затворници и/или задържани по политически причини лица. Конституцията и законите на М. забраняват изтезания и други жестоки, нечовешки или унижителни отношения или наказания и през последните години няма съобщения за използване на подобни практики от страна на държавни служители. Правителството си сътрудничи със Службата на Върховния комисар за бежанците на ООН (ВКБООН), с Международната организация по миграция (М.) и с други хуманитарни организации при предоставянето на закрила .

В общодостъпните източници не е намерена информация относно съществуването на групировка, наречена "С./С.". Не са налице данни в страната да има въоръжен конфликт или безогледно насилие.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в М., съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в М., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М., гражданин на М., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място], [улица], КПМЗ, РПЦ на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, срещу Решение № 4583 от 27.05.2022 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението ,пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ:

